

ратъ да ли є отецъ мой живъ іоще. дотегна ми да живея секога въ сумненіє и невзвѣстіє, намыслихъ да отида на Сиціліа, гдѣ бѣхъ чулъ да казувать, че отецъ мой былъ исхвърленъ тамъ отъ вѣтровъ. Но мудрый Менторъ, кого видишь тукъ, сопротиви се на тую мою дерзостну мысль: онъ ми яви отъ єдиную страну циклопы грозвныя, исполины и челоуѣкоядцы; а отъ другую страну Еніовую и Троадскую корабленну силу, кои обикаляха по оныя мѣста. Тін Троадцы, казуваше онъ, тін са разсвирепени противъ сія Греки, и съ велику радость бы проліяли кровь сына Одиссееваго. Да се возвратимъ, послѣдова онъ да казува, на Итакій, и понеже отецъ твой кой є много любезенъ Богомъ, може да се є возвратилъ и онъ якоже и ты. Но ако са Бози изрѣкли нѣговую погибель макаръ и да не може онъ да види веке свое отечество, обече се требува да отидешъ да сотворишь отмщеніє, за да избавишь матеръ твою, и да покажешъ мудрость твою на сичкія народы, за да явишь себе си да види сичка Греція, че си таковъ достоинъ царь, какъ бѣше нѣкога и самъ Одиссей.

Тія думы бѣха много спасителны, но азъ не бѣхъ довольно цѣломудръ за да ги разумѣя: азъ не гледахъ друго, само тѣлесныя мои желанія: мудрый Менторъ только ме любеше, щото ми послѣдува въ єдинъ путь только дерзостенъ, кого употребихъ противъ неговыя совѣты, и Бози соизволиха на погрѣшителное мое начинаніє, кое ще ми послужи да оправа мое невѣжество.

Като приказуваше това Телемахъ, Калипсо изгледуваше Ментора, чудеше му се, и чинеше и се да види въ него нѣщо божественно, за това не